

[Thestrup.]

mere egnet til at modstå den hårde konkurrence, som vi kan se vil komme? Og her er det, at mit parti og venstre har en anden mening om tingene end regeringen. Vi tror nemlig, at det, vi havde gjort bedst i, havde været at styrke og udbygge det private erhverv og at give det enkelte menneske større råderum i forhold til staten og større ansvar for sine egne forhold.

Den høje regering mener, at statens magt skal øges, at det er staten, der skal investere, og at det er staten, der skal råde over så stor en del af samfundskapitalen som muligt. Til at nå disse mål er overbudgetteringen et særdeles brugbart middel, og jo mere uigennemskuelige de statsfinansielle forhold er, jo større magt får regeringen i at føre folkettinget derhen, regeringen ønsker.

Jeg skal samle, hvad jeg har sagt.

Mit parti deler ikke den højtærede finansministers glæde ved overbudgetteringspolitikken. Vi tror ikke på dens heldige økonomiske virkninger. Den svækker den enkelte, den svækker det private erhvervsliv til fordel for staten, og den frister til større udgifter end nødvendigt. Med de udsigter, vi står over for, hårdere konkurrence, en aftagende højkonjunktur omkring os og vanskelige forhold for landbruget, er denne politik ikke den rette. Vi nærer også den betænkelighed ved overbudgetteringspolitikken, at den er en fare for en af de rettigheder, som vi tillægger stor betydning, den private ejendomsret, idet en for vidt dreven beskatning, og det er jo overbudgetterings forudsætning, underminerer ejendomsretten. Det kan derfor ikke betegnes som urimeligt, at vi må kræve så realistiske budgetter som muligt og at være så nøje underrettet om statens finansielle forhold til enhver tid som muligt, eftersom dette er den eneste måde, hvorpå vi kan bevare en vis, men også kun en vis kontrol med hele denne politik.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har i sin ordførertale redegjort for vort partis stilling til de vigtige spørgsmål, som også

vil blive afgørende for budgetlægningen, skatterne og udgifterne til løsning af uddannelsesspørgsmålet, boligspørgsmål og trafikspørgsmål. Jeg kan ganske henvide til hans udtalelser herom.

Og hermed skal jeg tilsige en velvillig behandling af det foreliggende finanslovsforslag.

Kirkegaard: Det foreliggende forslag til finanslov er, hvad et finanslovsforslag altid bør være, tilpasset landets øjeblikkelige økonomiske og erhvervsmæssige stilling. Jeg tør vist bruge det udtryk, at lovforslaget er et resultat af en sagkyndig bedømmelse, ikke bare af den højtærede finansministers bedømmelse, men formodentlig af den samlede regerings, og når jeg bruger udtrykket sagkyndig bedømmelse, tænker jeg også en smule på nationalbankdirektørens tale forleden.

Nu, da valgkampens tummel er forbi, tror jeg at denne vurdering vil få tilslutning fra store dele i befolkningen. Det lå måske lidt anderledes under selve valgkampen. Det er klart, at når der sættes millioner af kroner ind på at påvirke folks opfattelse i en bestemt retning, er en sådan indsats jo ikke uden betydning.

I kraft af gunstige konjunkturer ude i den store verden, som vi handler med, har det været muligt her i landet i de sidste 2-3 år at oparbejde ikke store, men dog visse reserver. Jeg tror, at folk i almindelighed vil føle det som en stor lettelse, måske som en stor befrielse, hvis vi kan forstå at fastholde disse reserver; kan vi det, er vi jo ude over efterkrigsårenes mange økonomiske vanskeligheder, de år, vi alle husker, hvor vi gik fra krise til foranstaltninger mod krise og til krise igen. Det ville være et stort gode, om vi i fremtiden kunne undgå sådanne kriseforanstaltninger, som rammer mange hårdt, måske ofte uretfærdigt, foranstaltninger, som næsten altid kommer for silde.

Det, jeg har sagt, er et udtryk for, at jeg ikke forstår den tankegang, at vi må